

sagt, er et Redskab, og man bør ikke forholde sig paa anden Maade med dette Redskab, end med andre Redskaber. Jeg gaaer ud fra en aldeles modsat Forudsætning, og jeg troer at kunne overbevise dem om, at jeg ikke har Uret heri, ved at anføre for min Mening et Exempel, hvis Rigtighed de Alle ville erkende. Jeg behøver nemlig kun at henpege paa den provisoriske samtidsagt med nærværende Lovudkast foreliggende Forordning, som udtom under 8de Juli 1849, og som indeholder Forbud mod at offentliggjøre Efterretninger vedkommende Krig. Pressen viste sig dengang at være et Redskab for Meddelelsen af Efterretninger, der, saalange de meddeltes fra Mund til Mund heri Landet — og disse Efterretninger meddeltes vistnok næsten overalt fra Mund til Mund — ikke gjorde synderlig videre Skade, men fra det Dieblis, disse Efterretninger kom i Bladene, i Aviserne, saa gjorde de Skade, saa kunde de have været ødelæggende for Landet. Jeg mener derved at have godgjort, at Pressen som Redskab betragtet kan blive farlig, og at Brugen af den kan faae en ganske anden Betydning end noget andet Redskab. Der kan — for at jeg skal vende tilbage til min forrige Tankegang — komme Perioder, hvor Regjeringen ikke er saa populair, som efter Fleres her faldne Uttringer, der har været og er Tilfældet med Regjeringen i de sidste Aar; der kan komme Omstændigheder, under hvilke Regjeringen kan finde det at være sin Pligt at staae imod en Opinion, som Regjeringen ikke anseer for at have en virkelig Rod i Folket. Selve Grundloven forudsætter, at der kan komme et saadant Tilfælde, thi ellers havde Grundloven ikke behøvet at lægge det i Regjeringens Magt at kunne opløse Rigsdagen. Indtræde nu saadanne Tilfælde, hvor Regjeringen troer sig nødt til at bruge Lovene med større Strengthed, end den behøver, saalænge Stemningen overhovedet er god. — saadanne Tilfælde, mine Herrer! hvor Regjeringen atter troer at kunne ty til hvad der forleden Dag kaldtes den udtømte Actionskilde, om hvilken der vistnok aldrig bør være Tale, naar Stemningen i Pressen er god, naar man seer, at Enhver bidrager Sit til at fremme det Gode, og hvor man derfor bør oversee og har

let ved at oversee en eller anden maaskee mindre overlagt Uttring, hvis Skadelighed forebygges derved, at en slikt Uttring synker hen mellem Pressens øvrige Uttringer — indtræder der; siger jeg, saadanne Tilfælde, hvori Ministeriet troer at maatte benytte de bestaaende Love, saa foreligger der, som allerede bemærket af flere Talere, efter Pressesagens nuværende Stilling ikke Andet for Ministeriet end Forordningen af 27de September 1799, saaledes som denne er modificeret ved Placaten af 1848. Denne Lov maatte og vilde da i sin fulde Strengthed i saadanne Tilfælde komme til Anvendelse. Det er for at forebygge dette, at Regjeringen har anseet det nødvendigt at fremkomme med et Udkast til en ny Presselov, og jeg skal nu henstille til Dem, mine Herrer! naar de alvorlig sammenholde det Udkast, som nu foreligger, med Frd. af 27 Septbr. 1799, som, naar de nys udhævede Tilfælde indtraadte — jeg gjentager det — baade kunde og vilde komme til Anvendelse, thi jeg troer, at enhver constitutionel Minister i slikt et Tilfælde maatte ansee sig forpligtet til at overholde Loven i dens fulde Strengthed, og ikke, som en eret Rigsdagsmand har sagt, lade sig skræmme fra at benytte denne gamle Forordning — jeg skal, siger jeg, henstille til Dem, mine Herrer! at afgjøre, om Pressen kunde være tjent hermed, om ikke netop herved den Tilstand vilde fremkomme, som man har søgt at forebygge — den Tilstand, hvori der atter kom til at herske, hvad man har kaldt et sentimentalt, et bittert Had mod Regjeringens Foranstaltninger, og paa den anden Side en ligesaa streng og sentimental Forfølgelse fra Regjeringens Side, en Tilstand, hvori man paa begge Sider lod sig lede mere af en subjectiv Følelse, end fulgte Klogskabens Bud (Hør!). Det er for at en saadan Udvikling af Tingene aldrig i Fremtiden skulde blive mulig, det er for at forebygge en saadan Tilstand, det er for at kunne opnaae dette, at jeg har forelagt Udkast til en Presselov, som jeg holdt mig overbevist om, at man vilde erkende for at være human og vidnende om et venligt Sindelag imod Pressen. Vel er det blevet benægtet, at Ministeriet har havt et saadant Sindelag. Jeg troer imidlertid i denne Henseende at kunne paabe-